

Engin Erkiner: *“Bundan daha açık olarak söylenmez” de denilebilir, ama anlamak istemiyorsanız, anlamazsınız.*

Türkiye, Avrupa Birliđi'ne üye olarak alınmayacak! Görüşmeler sürecektir, karşılıklı tehditler ve vaatler tekrarlanacak, bazen üye olunuyormuş gibi görünecek ve sonuçta aynı yere gelinecek: üye olunamayacak...

Avrupa ülkelerindeki sağ partiler, bu konuda, sosyal demokratlardan daha açık sözlüler...

Almanya'da Hıristiyan Demokratlar, Fransa'da ise Sarkozy yıllardan beri açık olarak, imtiyazlı ortaklığı öneriyorlar. Tam üyelik belirlemesini duymak bile istemiyorlar.

AB'ye üyelik konusunda AKP de kendisinden önceki hükümetlerin açmazlarını tekrarlıyor:

“Giderim” diyor, ama bir yere gidemiyor.

“Bizim size ihtiyacımız yok” diyor, ama böyle olmadığını kendisi de biliyor.

Ve yıllar bir ileri bir geri manevralarıyla geçip gidiyor.

Türkiye'nin AB üyeliği önündeki asıl engel, sanıldığı gibi ülkenin istenilen oranda demokratik olmaması değildir.

Bu da önemli bir etken olmakla birlikte, konuşulmayan asıl etken daha geride durmaktadır.

AB üyelerinde ekonomik güç ile ülke nüfusu arasında doğru orantı vardır.

Ekonomik olarak en güçlü iki ülke, Almanya ve Fransa, aynı zamanda en kalabalık ülkelerdir.

Türkiye'nin AB üyesi olması durumunda Birlik'in temel dengesi bozulacaktır.

Türkiye, AB içinde, Almanya'dan sonra en kalabalık ülke olacak ve Avrupa parlamentosu başta olmak üzere AB organlarında da nüfusu oranında temsil edilecektir.

Türkiye, Ortadođu ülkelerine göre daha güçlü bir ekonomiye sahip olabilir.

AB kıstaslarına göre ise, Türkiye zayıf bir ekonomiye sahiptir ve sadece nüfus gücüyle AB'nin ikinci büyük ülkesi olacaktır.

Böyle bir gelişmeye en azından büyük AB ülkeleri yanaşmazlar.

AB'nin ana eksenini Almanya-Fransa'dan oluşmaktadır ve bu iki ülkenin de reddettiği bir gelişmenin gerçekleşmesi mümkün değildir.

Kısa bir ziyaret için Türkiye'de bulunan Sarkozy'ye karşı kızgınlık gösterilebilir, "oynamayın bizimle" denilerek sitem edilebilir, çeşitli protokol numaraları yapılabilir...

Bunların hiç birisi, "üye olarak istenmiyorsunuz" gerçeğini değiştirmiyor.

AB, nüfusu az ülkeleri kolaylıkla tam üyeliğe alabilir ve onları rahatlıkla bünyesinde eritebilir.

Türkiye'nin yeliđi ise, AB içindeki iřleyiři alt üst edecektir ve en başta da bu nedenle mümkün değildir.

Buna AB kriterlerine göre zayıf olan Türkiye ekonomisinin Birlik'in yardım fonlarını yutmasını, ülkenin önemli oranda boşalarak AB yönünde büyük g yaşanmasını da eklemek gerekir.

Sadece AKP Hkmeti değil, liberal aydınlar ve hatta yakın geçmişte konuyu hararetle tartışan sol bile bunu anlamış durumdadır.

Bu nedenle, "AB yesi olalım mı, olmayalım mı" tartışması kesilmiştir.

ye olamayacağı belli olan bir ülke için böyle bir tartışma anlamsızdır.

Bu durumda neden ısrar edilmeye devam ediliyor ve daha gerçekçi alternatiflere ynelinmiyor, diye sorulabilir.

Buna, 1980'li yıllarda yayımlanan bir kitabın başlığıyla cevap verilebilir:

Müzik bitti, ama dans sürüyor!

